

tatis sive formæ alicujus absentiam, indeque non-ens est; minime vero etiam privativum non-ens dici poterit, quippe quod præter formale, nimirum absentiam formæ, etiam materiale, subjectum scilicet, in quo illa absentia datur, importat. Potest specifica quædam differentia inter accidentia aliqua intercedere, ut tamen subjecta, quibus insunt, propterea non differant specie, quin, specie diversa in illis accidentia dari, tantummodo dici queat. Veluti enim accidentia non constituunt essentiam rei, seu prout THOMASIVS *Introd. in Log. Cap. IV. §. 17.* loquitur: *modus rei accidentalis rei ipsi non dat peculiarem essentiam, sed in illa re mutari potest; ita nec mutare rem possunt aut in aliam speciem convertere.* Theologia Naturalis & Revelata specie differunt, siquidem specie diversum utriusque est objectum formale, ac utraqve accidens est in homine, quod eidem inesse ipsumque Theologum denominare potest: non autem inde sequitur, Theologum habitu Theologiæ revelatæ imbutum, & Theologum habitu Theologiæ naturalis pollentem specie diversos homines esse, aut eundem Theologum utrumque illum habitum unâ possidentem à semet etiam ipso specie differre, seu duplicis simul speciei rem esse. Ecquomodo igitur homo regeneritus & irrogenitus specie differre dicentur, cum mors & vita spiritualis accidentia tantum hominis sint? Eadem plane consequentia, hominem doctum & indoctum, virtuosum & vitiiis deditum, urbanum & agrestem, Medicum & Jctum, & quos non? specie differre, dicendum foret. Imò, totuplicis speciei unus idemque homo ens esset, quot specie differentia in eodem accidentia inveniri possunt, id quod vel cogitare rationi adversum est. Quandoquidem igitur accidentia essentiam rerum non constituunt, adeoque nec specificam earum inferunt differentiam, intelligitur, etiamsi accidentalis quædam inter eos differentia intercedat, hominem regeneritum & irrogenitum specie non differre.

§. III. Sed id quam maximè probandum nobis incumbet, quod regeneratio non nisi accidentalem duntaxat homini afferat mutationem, cum Fanatici præsertim illud negatum eant, substantialem quandam sive essentialem abinde provenientem hominis mutationem asserentes, vel fingentes potiùs somniantesque. Ast unde probari poterit, regenerationem esse substantialem? quod S. Literæ nec ullibi